

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964629856/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ja forunderlig din Lykke.
Est du dog saa satig her,
Hvor langt meere søvig der.
Faa Minuter om at gjøre,
Kan man dig for Thronen høre.

3.

Derfor, Fader uden Lige,
Sendte du din Søn herned,
Til saa stor Efendighed,
Os at vinde Himmerige.
Ham vi favne frydelig,
Og vort Støv skal takke dig
Her og hist med inange mange
Ævig søde Brude-Sange.

Nr. 337. - LIV.

1.

Frisk, Zion, paa vor Vagt!
Lad ingen staae forsagt!
Tænk paa Jesu Kierlighed, 70
Som en høj og herlig Eed,
Ja sit Blod har sat i Pant
paa, at vi vant.
Troe i Kors sig øve maac,
Frisk mod brølend' Løve gaac,
Om den skal sin Prøve staae;
Ja, om Haabet ogsaa brast,
Da i Haabet dog staae fast,
Liig, i Ilden pinefuld,
det fine Guld,

3, 6: *vort Støv skal takke dig*] ved opstandelsen.
Nr. 337 - LIV. Original. — 1, 1, 8: *frisk*] rask, frejdigt. — 1, 1: *Zion*] menigheden.
— 1, 4: *jr.* Hebr. 8, 13-18; nr. 81, 9, 5; 229, 2, 8. — 1, 7: *Troen må øve sig i at bære kors o: lidelse*, Mt. 10, 38; 26, 24. — 1, 8: *brølend' Løve*] Satan, se 1. Pet. 5, 8-9. — 1, 10-11: Rom. 4, 18: *uden håb i håb: (nu: mod håb med håb)*. — 1, 12-13: *Hvæsom gullet, der prøves i ilden*. 1. Pet. 1, 7; når ilden kaldes *pinefuld* o: pinevoldende, er det, fordi ildenet og dets betydning er blandet sammen.

Vor JESum følgje maae,
Paa brusend' Bølge gaae,
Og kaste alle Aarer frem
Giennem Nød med Taarer hjem,
Staae, som Muur og Bierge, troe
paa Værge-Boe.

2.

Min Siæl! kun stille da.
Hvad vil dig skille fra
JESu Skjød og ømme Sind?
Lad Ulykker strømme ind!
Dragen, som vil skiende dig,
skal brænde sig.
Christne deres Sæde-Prøje
Udi Tidens Næde strøje.
Der er tit en Græde-Søje.
Sæden døer, men siden staaer
Op igjen i bliden Vaar.
71 Der er Sommer-Høst og Lyd
af Lyst og Fryd.
Flød allevegne Blod;
Er det at regne mod
Den ævig Ærens Priises Lyst,
I Guds Paradises Høst?
Naar de Frydens Strømme vi
skal svømme i.

1, 13: Mt. 14, 29. — 1, 16-17: Mk. 6, 48 (af samme fortælling som Mt. 14, 29): vandringer på søen; *kaste alle Aarer frem ... hjem*] ro til med alle årer for at nå hjem. — 1, 18-19: *Værge-Boe*] et sønderjysk udtryk (forvanskning af vederbody), der betyder bedring af tilstand (for en syg, ulykkelig, fattig), især i forbindelse som svære, komme på vederbody, være i bedring; *troe* er verbum (GDS). — 2, 2-3: Rom. 8, 35-39. — 2, 5-6: Joh. 8, 12, 9; 2K. 10. *Dragen*] djævelen: *skiende*] ødelæggende. — 2, 7-11 handler om død og opstandelse. Det *Sæde-Prøje*, som de kristne sår, er legemet, der i 1. Kor. 15, 35-38, 42-44 lignes ved sædekornet: »Det sår i forkrænkethed, det opstår i uforkrænkethed». — 2, 8: *Næde*] næ, aftagende måde, derefter også om mørketid, efterår; her står *Tidens Næde* om livstidens ende. — 2, 12: *Sommer-Høst*] en høst, som er ret med sommeren. — 2, 16: *Ærens Priis*] lovsang, der priser Guds ære. — 2, 18-19: se nr. 345, 4, 4-6.

Nr. 338. - LV.

1.

Socel-Skivens Streg
Den peger alt paa Dødens Port.
Hvad gjør du jeg?
Ja, ak! hvad har jeg gjort?
Sejer-Verk truer sterk,
Mueligt denne Time
Vil nu til hellig Aften kime.
Hierte! Hierte! merk.

2.

O al mit Haab!
Min JEsu, al vor Frelses Grund!
Hør dog mit Raab
Nu og i sidste Stund:
Gjør din Død Honning-sød 72
Alliid for mig Svage,
Og at jeg glædelig kan tage
Mod det sidste Stød.

Nr. 339. - LVI.

1.

Daarlig Mand fik bygt paa Sand
Et Rov for Vaud,
Dog sad han glad,
Og priiste sin Forstand,
Til Floden kom, og slog ham Huset om.

Nr. 338 — LV. Original. Ligesom i nr. 333, 3 ser vi her dødstanken tygge Brorson; grunden træder klart frem i v. 1. — 1, 3-4: Spørgsmålet: *Hvad gjør du jeg?*, nærliggende over for døden, fører uvilkaarlig til det andet: *Hvad har jeg gjort?*, nemlig i mit liv, og det er dette spørgsmål, som føles tungt (*ja, ak!*), jfr. nr. 19, 1, 5-8; 120, 8, 1-4. — 1, 5: *Sejer-Verk* er; billedet er undergættet en ændring fra *Socel-Skivens* i l. 1; *truer sterk* viser stærkt trængende dødens nærhed. — 1, 7: *hellig Aften* aftener for de store højtid, da der klænes. — 1, 8: *merk!* læg mærke dertil. — 2, 7: *at* hører til *gør* i l. 5.
Nr. 339 — LVI. Original. Digtet hviler på Mt. 7, 26-27: Jesu lignelse om huset, der blev bygget på sand og derfor på forhånd var priisgivet, når regnskyl og vandflod kom. — 1, 1: *daarlig* tilbedelig.